

[Morten Lange.]

Jeg skal i øvrigt holde den venlige stil lidt endnu og takke den højtærede statsminister for den forholdsvis fredsommelige tone, der var i hans udenrigspolitiske indledning. Det er gavnligt så tit som muligt at få slået fast, at der ikke tilsigtes atomstationering i Danmark, selv om forskellige politiserende generaler truer hermed fra tid til anden.

Selvfølgerig kan man gøre sig sine tanker om, hvor længe en sådan fastholden egentlig har vægt, hvis vi når ind i et fællesmarked med en integrering af Vesteuropa og med en tredje atomslagstyrke; så bliver det jo nok mere og mere fiktivt med den slags i øvrigt fuldstændig rimelige og for vort land helt vitale fastlæggelse af sin politik. Men så galt er det ikke gået endnu.

Jeg vil altså gerne takke for, at vi endnu en gang har fået denne tilkendegivelse. Jeg skulle også gerne i denne forbindelse give min tilslutning til det synspunkt, som den højtærede udenrigsminister har fremført i De Forenede Nationer, hvor han anbefalede, at det forslag til stop for atomsprængninger, som er foreslået af USA, bliver accepteret af alle stormagterne. Det er ganske vist kun et begrænset stop for disse sprængninger, men det er dog for de værste af dem. Jeg skal imidlertid ikke undlade at tilføje, at det forekommer mig, at med hensyn til den sidste hindring, nemlig et samtidigt stop for de underjordiske sprængninger, vil jeg håbe, at den højtærede udenrigsminister nøje vil læse de senere dokumenter, der findes i denne sag, og benytte sin indflydelse i vestlige kredse til at virke i retning af, at man nu må forstå, at der egentlig næppe er nogen hindring for en total afbrydelse af alle forsøg. Der er virkelig en videnskabelig mulighed for at kontrollere dem selv på lang afstand uden det kontrolnet, som tidligere var nødvendigt. Samtidig med at jeg giver min støtte til, at vi får accepteret, hvad der kan accepteres på det nuværende tidspunkt, vil jeg håbe, at accepten må blive fulgt op af et pres, så vi får resten med. Vi må have bragt en ende på disse i alle henseender forfærdelige forsøg, der er blevet drevet over de sidste år.

Statsministerens erklæring om støtte til de internationale nedrustningsbestræbelser

i øvrigt var også velgørende tydelig — så kort, som fromme ønsker fra dansk side nu måtte række. Men hvis det ikke skal være fraser, påhviler der regeringen et ikke ringe ansvar, især når den lader sig repræsentere i NATOs forskellige organer, hvor det jo ikke synes at være nedrustning, man især beskæftiger sig med. Skal der overhovedet være nogen mening i, at vi deltager i dette arbejde, må det være for at føre presset så hårdt frem som muligt, så at vi for alvor gør det klart, at det eneste, der kan løse problemet, ikke mindst for et lille land som Danmark, er, at der virkelig kommer gang i disse nedrustningsforhandlinger.

Også vort lands støtte til FN kan vi fuldt og helt tilslutte os, og jeg vil gerne understrege, at det fra vor side er en tilslutning, vi lægger overordentlig vægt på. Det er ikke nogen tilfældighed, at min gruppes formand, hr. Aksel Larsen — ja, han er, så vidt jeg ved, ikke „det ærede medlem“, når han har orlov — mente, at det var overordentlig påkrævet, at han i år selv tog til FN for at få det fulde indblik i, hvorledes arbejdet pågår, således at vor støtte også her i salen kan udfoldes med den fulde vægt. Men vi må i denne forbindelse beklage, at Danmarks tilslutning til NATO giver en beklagelig begrænsning i den støtte, vi kan give til FN's høje idealer, og især er det ikke godt, hvis misforstået loyalitet holder vor hånd tilbage. Jeg er sikker på, at det ville pynte en hel del, om den højtærede statsminister f. eks. — for at tage det nyeste — vil sige sin hjertens mening om den amerikanske blokade af skibsfarten på Cuba — for nu at nævne et eksempel på en stor Atlantpartners overgreb mod et lille, fattigt land, der fører en politik, som måske kan diskuteres, men et land, som i alt fald gør sit bedste for at komme ud af den koloniale status.

Men den højtærede nyudnævnte udenrigsminister synes efter udtalelser i dagspressen at dømme at hylde den kompakte og ensrettede blokpolitik som vejen til international forståelse. Det var i alt fald det, jeg forstod skulle være den nye linje i FN, selv om jeg må indrømme, at den hænger dårligt sammen med de eftersætninger, den højtærede udenrigsminister lagde til, nemlig at han samtidig lagde vægt på, at det nordiske samarbejde kunne udvikle